Κριτικές

Το **TIME OUT** παρακολουθεί παραστάσεις και τις αξιολογεί.

Μέτρια ★
Ενδιαφέρουσα ★★
Καλή ★★★
Πολύ καλή ★★★★
Εξαιρετική ★★★★★
Ο = Μη προτεινόμενη

★★★ Πού πάει αυτό το λεωφορείο; Βρετάνια-Motorola

Από την **Ελένη Πετάση**

Αξίζει να δει κανείς το έργο του Λάκη Λαζόπουλου και μόνο για το πολιτικό σχόλιο που ο ίδιος αναπτύσσει στο δεύτερο μέρος της παράστασης. Σε μια εποχή αδράνειας και αυτοπαγίδευσης του λόγου, όπου, στην καλύτερη περίπτωση, επιδιδόμαστε σε εσωτερικούς μονολόγους και λίγοι είναι αυτοί που έχουν το σθένος να αντιδράσουν, αυτός ο δαιμόνιος, πολύπλευρος καλλιτέχνης (κειμενογράφος, σκηνοθέτης, περφόρμερ) αρθρώνει τις ανομολόγητες σκέψεις όλων μας. Με ένα σατιρικό κείμενο, αιχμηρό, έξυπνο και ερεθιστικό, που δεν καταφεύγει σε εκχυδαϊσμούς, επιτίθεται τολμηρά προς όλες τις κατευθύνσεις, χωρίς συμβιβασμούς ή το φόβο ότι μπορεί –και μπορεί– να ενοχλήσει κάποιους. Η διάρκεια της επιτυχίας του –πάλι το θέατρό του γεμίζει ασφυκτικά– δεν είναι τυχαία. Ο Λαζόπουλος είναι ένας δεινός παρατηρητής των ψυχολογικών διακυμάνσεων του νεοέλληνα, τον οποίο επικρίνει με τρυφερότητα, ενώ ως περφόρμερ διατηρεί την αυθεντικότητά του, έχει εξαιρετική αμεσότητα, θαυμάσιο timing και αίσθηση της ατάκας.

Έτσι, σε όποια στιγμή και με όποιο «προσωπείο» εμφανίζεται στη σκηνή, δημιουργεί μια ιδιωτική σχέση με το κοινό, εκμαιεύει ταυτίσεις, πηγαίο γέλιο αλλά και συγκίνηση, αφού το χαρακτηριστικό ύφος της γραφής του περνάει σταδιακά από το χιούμορ στη θλίψη. Αν και δεν διαφωνώ με τούτο το ιδίωμα, που συνδέει τη σάτιρα με τη δραματική παρλάτα, η συχνή επανάληψή του αποδυναμώνει τα προτερήματά του. Όταν, μάλιστα, δεν ερμηνεύεται με την ανάλογη μαεστρία, χάνει τη δύναμή του. Όπως στην περίπτωση του καλού ηθοποιού Τάσου Παλαντζίδη, που εμφανώς παγιδεύτηκε σε έναν λόγο αταίριαστο στην ιδιοσυγκρασία του και «έμεινε πίσω».

Οι δυο τους στηρίζουν την αναμορφωμένη περσινή παράσταση η οποία, αλλάζοντας όψη και έχοντας εμπλουτισθεί με κείμενα νέας εσοδείας, εκκινεί με αφορμή το τροχαίο ατύχημα ενός εκδρομικού λεωφορείου στο οποίο σκοτώθηκε μια ομάδα υπερηλίκων. Είκοσι δύο χρόνια έχουν περάσει από τότε, αλλά εκείνοι –δηλαδή ο οδηγός και ο εισπράκτορας– μαζί με τα εγγόνια των θυμάτων μάταια περιμένουν να βγει το πόρισμα.

Ωστόσο, παρότι το θέαμα έχει επιθεωρησιακή δομή και κατ' επέκταση διαθέτει μια σειρά από μικροεπεισόδια, στην ουσία παρακολουθούμε ένα λαμπερό one man show. Εκεί που περιμένεις μια άλλου τύπου παρέμβαση, έρχεσαι αντιμέτωπος με ανούσιά κατασκευάσματα, τα οποία μάλιστα γίνονται ακόμη πιο ενοχλητικά καθώς ένα μπουλούκι από νέα παιδιά ακυρώνουν τις όποιες δυνατότητές τους. Πολλή φασαρία (κυριολεκτικά) για το τίποτα, με τη συνοδεία χορευτικών στιγμιοτύπων χωρίς ενδιαφέρον (κανένα αναγνωρίσιμο στοιχείο από τις συνήθως εμπνευσμένες χορογραφίες του Κωνσταντίνου Ρήγου) και τραγουδιών ενίοτε καλοεκτελεσμένων.

Αντίθετα, το εντυπωσιακό σκηνικό του Γιώργου Ασημακόπουλου –ένα πραγματικό λεωφορείο ακινητοποιημένο σε ένα δάσος– εξυπηρετεί τόσο τις αισθητικές απαιτήσεις ενός λαϊκού θεάματος όσο και τον απλό συμβολισμό του: είμαστε άραγε όλοι μέσα σε ένα λεωφορείο που δεν πάει πουθενά;

Παλαντζίδης [illegible] συνεπιβάτης [illegible] ρείο.